

C O N C L U S I O I I.

Dum anima sentit, motus ab objectis sensibilius nervis sensoriis impressus ad cerebrum usque propagatur, ac proinde anima merito videtur habere sedem propriam in solo cerebro.

Prob. i pars. Ex observationibus anatomicis certum est nervos omnes ortum ducere a cerebro, & inde in singula organa sensoria, & in omnes corporis partes propagari; nam a cerebro ad oculos pergunt nervi duo optici qui fibrillarum suarum expansione formant tunicam retinam, in qua omnia visibilia opposita delineantur. Ad aures protenduntur nervi duo acustici, ad nares duo olfactorii, ad lingua linguales; & ex medulla spinali, quæ est cerebri productio in omnes corporis partes diffunduntur 30 nervorum paria, quorum fibrae organum tactus constituunt. Plurimis etiam experimentis compertum est, resecto vel corrupto aut vehementius contracto organi sensorii nervo; ita ut ipsius motus ad cerebrum transire non possit, nullam in anima sensationem excitari. Anima igitur sentire non potest, nisi mutatione in organo sensorio facta per nervum ad cerebrum usque transmittatur. Porro omnis mutatione, quæ in corpore ideoque & in organo sensorio contingit, fit per motum, ut manifestum est in sensationibus singulis, videlicet sensatio soni per motum vibratorium particularum aeris nervi acustici